

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Szikrák a vázon**

1. Szikrák a vázon

Téli-Eszter

A falba süllyesztett feszültségmérő mutatója hirtelen átrándult a sárga mezőből a vörösbe. A mennyezeti csővezetékek csikordulva tágultak, és a generátorok megszokott, mély zúgását egy éles, sziszegő hang váltotta fel. A hálózat feszültsége kritikus szintre ugrott; a kolónia energiaéhes központi egységei hirtelen jóval több áramot szívtak el, mint amennyit a hajtókarok termelni tudtak.

– A relé! Kiakad a relé! – kiáltotta át a gépzajon János-g534, miközben a saját pedáljára nehezedett teljes testsúlyával. A lendkeréken átcsapó ellenállás hirtelen megsokszorozódott, mintha folyékony ólomba merültek volna a fogaskerekek.

A tizenkettes padnál a nagymama lába megbicsaklott. A visszarúgó pedál majdnem eltörte a térdét; Alinda csak az utolsó pillanatban nyúlt át, és a saját izmait megfeszítve tartotta meg az acélkart. A lány karjában kiugrottak az erek, fogaik összekoccantak a hirtelen teher alatt. Ha a hálózat összeomlik, az Őrszemek nem a generátorok hibáját keresik majd, hanem szabotázsnek tekintik a kiesést.

– Visszaüt a rendszer! – zihálta Alinda, miközben tekintetével a pad melletti manuális tehermentesítő kart kereste. – Túl sokat kér a központ!

– Tartsd! Még tíz másodperc! – sziszegte János. Az arca vöröslött a feszültségtől, teste megfeszült az acélvázon.

A mennyezeti kapcsolószekrényből szikrák pattantak ki, égett műanyagszag áradt szét a fülledt levegőben. A dinamóterem kollektív erőlködése alig tudta elkerülni a teljes zárlatot. Alinda tudta: ha a hálózat túlterhelése megszakítja a kört, a kolónia büntetőáramkörei azonnal kisülnek a fülkékben.